

до пошуку нових стратегій ,інструментів та технологій у сфері маркетингу ,щоб в подальшому не дати своїй компанії зазнати значних втрат, не покинути сферу бізнесу та заволікти як найбільше споживачів до своєї продукції, щоб отримати достатній прибуток для підтримання , розширення та розвитку своєї компанії.

Список використаних джерел

1. Єрохін С.А. Управління інноваційною діяльністю в економіці України: колективна наук. монографія / За наук. ред. д.е.н., проф. С. А. Єрохіна, Національна академія управління, Київ, 2008. - 116 с.
2. Перлін В. І.Маркетинг на підприємстві галузі друку: Навчальний посібник для вузів. - М.: МГУП, 2000. – 284 с.
3. Універсальна енциклопедія Вікіпедія (ресурс: <http://ru.wikipedia.org/wiki/Интернет-маркетинг>).
4. Дергачова В.В. Глобалізація бізнесу та Інтернет-маркетинг: перспективи і проблеми / В. В. Дергачова, О. О. Скибіна // Дон ДУЕТ ім. М.Туган-Барановського. – Донецьк, 2007. - 216 с.

Петришен Юрій Ігорович,

студент 1 курсу напряму підготовки 6.03060101 «Менеджмент» економічного факультету. Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Мушеник І.М.

ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ФІНАНСОВОМУ МЕНЕДЖМЕНТІ

В сучасних умовах розвитку економіки фінансовий менеджмент (управління фінансами) стає однією з найбільш складних і пріоритетних завдань, що стоять перед управлінським персоналом будь-якого підприємства незалежно від сфери і масштабів його діяльності. Ефективність фінансового менеджменту організації значною мірою визначається використовуваною інформаційною базою і залежить від неї. Інформаційне забезпечення фінансового менеджменту являє собою сукупність інформаційних ресурсів організації, які використовуються в процесі прийняття управлінських рішень. Побудова ефективної системи фінансового управління на підприємстві здійснюється у відповідності з поставленими цілями, організацією роботи фінансової служби, формами і способами надання інформації. Проте існують зовнішні чинники, вплив яких на процес прийняття управлінських рішень відчутний.

Підприємство у своїй діяльності стикається з низкою зовнішніх обмежень у вигляді податкового законодавства, політичної та економічної ситуації і т.д., але завданням ефективно організованої системи фінансового менеджменту є адаптація своєї діяльності відповідно до явищ, на які підприємство вплинути не може, тобто система фінансового менеджменту повинна володіти гнучкістю в прийнятті управлінських рішень з питань управління активами, грошовими потоками, інвестиціями, капіталом, ризиками діяльності, своєчасно реагувати та змінюватися відповідно до вимог зовнішнього середовища. Технологія вирішення задач фінансового менеджменту в умовах автоматизованих інформаційних технологій включає наступні процедури: збір і підготовку інформації; обробку, накопичення і зберігання даних, моделювання даних, формування результатної інформації, передачу інформації особі, що приймає рішення, прийняття рішення. В залежності від виду та особливостей конкретної задачі, а також технологічних рішень з організації автоматизованої обробки інформації на даному підприємстві, деякі з перерахованих процедур можуть бути відсутні. Це характерно для задач, вирішення яких вимагає використання внутрішньої інформації про об'єкт, в умовах застосування комплексних систем автоматизації управління фінансово-господарською діяльністю підприємств, що передбачають використання інформаційної бази. Прикладами таких завдань можуть служити: аналіз фінансового стану підприємства, здійснюваний його менеджментом; поточне планування, управління оборотними коштами, оперативний контроль за здійсненням розрахунків та ін. Таким чином, потрібно зауважити, що автоматизація управління фінансами, як і у всіх інших випадках, дозволяє значно підвищити якість роботи, прискорити її, зокрема, за такими напрямками:

1. Бізнес-процеси управління фінансами містять велику кількість рутинних розрахунків (зведення вихідних даних підрозділів в поточному фінансовому плануванні, розрахунок залишків грошових коштів у Платіжному календарі тощо), ручне виконання яких вимагає значного часу і породжує помилки. Автоматизація дозволить усунути помилки розрахунків та скоротити їх терміни.

2. У процесі поточного фінансового планування проводиться підбір варіантів, перепланування пов'язаних показників, корекція пов'язаних планів; при ручній роботі часто не залишається часу для знаходження оптимального варіанту, планування зупиняється на першому плані. Автоматизація, знизивши час підготовки варіанту, дозволить виробити безліч варіантів і провести їх порівняльний аналіз.

3. Оперативне планування та управління платежами при ручній роботі через велику кількість перерахунків часто обмежуються завданням і контролем лімітів оплати на невеликий період, наприклад тиждень, не ведеться, як правило, і щоденний перерахунок Платіжного календаря з аналізом днів втрати ліквідності і оптимізацією. Автоматизація дозволить підняти цей процес на набагато більш високий рівень. В цілому, автоматизація управління фінансами дає керівникові потужний інструмент прогнозування, вибору варіантів та аналізу майбутнього фінансового стану підприємства, моніторингу його поточного стану для прийняття своєчасних і адекватних управлінських рішень.

Використання аналітичних програмних продуктів дає керівникові потужний інструмент прогнозування, вибору варіантів та аналізу майбутнього фінансового стану підприємства, моніторингу його поточного стану для прийняття своєчасних і адекватних управлінських рішень. Подальше вдосконалення існуючих і створення нових аналітичних програмних продуктів по аналізу фінансового стану діяльності пов'язані з розвитком методики аналізу фінансової звітності, розробкою нових методичних підходів до проведення фінансового аналізу на основі використання ширшої інформаційної бази.

Список використаних джерел

1. Романов А.Н. Компютеризация фінансово-економічного аналізу комерційної діяльності підприємств, корпорацій, фірм / І.Я. Лукасевич, Г.А. Титоренко. - М.: Інтерпракс, 2004.
2. Романов А.Н. Про спільні програмні системи підтримки інвестиційних рішень / І.Я. Лукасевич, А.Н. Романов // Фінансовий менеджмент. - 2006. - №3/4.
3. Петленко Ю.В. Організація служби фінансового менеджменту на підприємстві / Ю.В. Петленко// Фінанси України. – 2004. – №5. – С.94-98.
4. Тельнова А.В. Особенности построения отечественной системы финансового менеджмента [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/node/592_13/telnova.pdf
5. Пономаренко В.С. Механізм управління підприємством: стратегічний аспект/ Е.Н. Ястремская, В.М. Луховский, В.С.Пономаренко.// - Х.: Изд-во ХГЭУ, 2002. – 252 с.

Пижек Богдана Олександрівна,
студентка спеціальності 5.03050401 «Економіка підприємств»
Кам'янець-Подільського коледжу харчової промисловості НУХТ,
м. Кам'янець-Подільський,
Науковий керівник: к.е.н Толстопятова Д. Г.

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ

В Україні сьогодні відбувається становлення ринкових відносин, тобто формально державне управління вже відійшло у минуле і більш доречним є використання терміну «публічне адміністрування». Але це потребує закріплення його в нормативно-правових документах, чіткого визначення кола учасників цього процесу, їх повноважень тощо [1, с. 117]

Термін «публічна адміністрація» вперше було використано в праві Європейського Союзу. Аналіз окремих нормативно-правових актів ЄС дозволяє зробити висновок, що у європейському праві існує два визначення поняття «публічна адміністрація»: у вузькому та у широкому сенсі. У вузькому сенсі під «публічною адміністрацією» розуміються «регіональні органи, місцеві та інші органи публічної влади», «центральні уряди» та «публічна служба». Під органами публічної влади при цьому розуміється: «інституції регіонального, місцевого або іншого характеру, інші органи, діяльність яких регулюється нормами публічного права».

У широкому сенсі в європейському праві до «публічної адміністрації», крім органів публічної влади, відносять ті органи, які не входять до неї організаційно, але виконують делеговані нею функції [2, с.11]. У словнику термінів і понять з державного управління визначено, що публічна адміністрація - це сукупність державних і недержавних суб'єктів публічної влади, ключовими структурними елементами якої є а) органи виконавчої влади; б) виконавчі органи місцевого самоврядування [4, с.168-169]. Американські вчені об'єднують дефініції публічного адміністрування у чотири категорії: політичну, правову, управлінську, професійну.

Публічне адміністрування не може існувати поза політичним контекстом. Саме цей контекст робить його публічним, відмінним від приватного або ділового адміністрування [2, с. 15]

У першому офіційному американському виданні „Вступ до вивчення публічного адміністрування” (Леонард Уайт, 1926 р.) [5] наведені чотири вирішальних припущення, які формують основу публічного адміністрування: 1. Адміністрування є процесом, який безперервно здійснюється на федеральному, державному та локальному рівнях. 2. Основа для вивчення менеджменту, не права. 3. Адміністрування залишається мистецтвом, але ідеал перетворення на науку є реалістичним і вартим. 4. Адміністрування стає і буде продовжувати бути серцевиною проблем сучасного уряду.

Публічне адміністрування може бути прямим (безпосереднім) – коли публічні службовці надають послуги населенню, і непрямим (опосередкованим) – коли уряд сплачує приватним підприємцям за постачання товарів чи надання послуг громадянам [1, с. 122]. Підґрунтям адміністрування є бюрократія, основними принципами функціонування якої є: існування фіксованих офіційних юридичних сфер, які упорядковуються правилами; наявність жорсткої офісної ієрархії та ранжирування рівнів повноважень, що характеризуються чіткою системою субординації; базування управління в офісі на написаних документах («справах»), які надалі зберігаються; обов'язковість професійної підготовки працівників; формування загальних правил управління офісом, які є більш-менш стабільними, більш-менш вичерпними і такими, що можуть бути вивченими [3, с. 20].

Ці принципи, що були сформульовані М. Вебером, панували в публічному адмініструванні протягом двадцятого сторіччя. Але спрямованість цієї діяльності не була однорідною. Науковці виокремлюють три основні моделі.

Перша (КІФ) – конфлікт інтересів фракцій базувалася на положенні про те, що існування розмаїття інтересів, часто протилежних, буде довготривалим, тому управління доцільно організувати на основі розподілу влади.

Друга – модель правління фракцій (МПФ), згідно якої влада та законність ґрунтувалися на прямих виборах як на способі формування органів влади (за умови успіху наступало право впроваджувати запропоновану програму).

Третя – модель публічних інтересів (МПИ), в якій наріжним каменем став розвиток науки. Прибічники її вважають, що використання досягнень науки може вирішити поточні державні проблеми та викоренить моральність, а ключовим елементом є менеджмент, який змушує керівництво держави бути раціональним [1, с. 119].

Отже, жодна модель не мала абсолютного впливу, в різні часи панувала то одна, то інша. Україна в цей час знаходилася в тоталітарній системі, а після її руйнування було запроваджено елементи першої та другої моделей. Це, безумовно, є прогресивним, але треба рухатися далі, до третьої, тобто детально вивчати за допомогою науки вітчизняні і будувати систему, яка, з одного боку, буде базуватися на існуючому стані речей в економіці, демографії, соціології, психології суспільства тощо, а з другого – забезпечить інтенсивний рух по шляху економічного розвитку та демократизації [2, с.16].